

Znám já jeden krásný zámek Zelené hory

Znám já je - den krás - ný zá - mek Ze - le - né ho - ry,
šel sem ku své Ma - jo - len - ce pro po - tě - še - ní,
abych se moh po - tě - ši - ti, radost u - ží - ti,
nechtě - lo mně na tom svě - tě štěs - tí slou - ži - ti.

2. Přicházím blíž, až k záměčku, spatřím jinocha,
moje ze všech z nejmilejších zhluboka vzdychá.
Nebudu dýl prodlévati, meč svůj vytáhnu
a jinocha u těch vrátek ihned probodnu.

3. Ten jinoch se náramně lek, vidí meč nahý,
a v tom malém okamžení bylť jest bez hlavy.
Její otec též i máti ke mně přiběhli,
když viděli hlavu dole, moc se ulekli.

4. Tu mě bili, nadávali, co sem učinil –
já ve velkém rozčilení všechny tři zabil.
Z těch bídníků krev se valí až mráz po mně jde,
ale mé upřímné srdce teď si vzpomene:

5. Že za ten svůj podvod, faleš, odplatu vzala,
by s přísahou na tom světě víc si nehrála...
Majestátu Kumburskému to vše vypovím,
jako vrahu trest určený, že si zasloužím.

6. Vzpomínám na vás, mládenci, obzvláště panny,
abyste se rádi měli v tom našem kraji.
Milujte se na tom světě jako hrdličky –
můžete si příklad vzít z této písničky!

7. ! : Na smrt jsem byl odsouzený jako zločinec,
a tak ten můj mladičkový věk vzal brzo konec. : !

*Zazpívala mi nadšená lidová
zpěvačka – stále usměvavá babička
Božena Mencová z Vrchlabí – 1958.*